

[Ninn-Hansen.]

havns universitet, Alf Ross, har i sin „Statsforfatningsret“ givet udtryk for synspunkter, hvorefter rigsretssager ikke kan sammenlignes med almindelige kriminelle sager. Jeg anmoder om tilladelse til et citat fra Alf Ross' „Statsforfatningsret I“, side 382, hvor der står:

„Det følger af det anførte, at selv om det er udelukket, at rigsretten arbitrært kan idømme straf ud fra en politisk vurdering af en ministers handlemåde som skadelig for landet, så åbner dog straffelovens §§ 155-57 plads for et meget frit skøn med hensyn til, om der foreligger pligtovtrædelse (misbrug af stilling) eller pligtforsømmelse, og dette skøn vil efter omstændighederne kunne antage politisk karakter.“

Det er netop denne mulighed, der begrundes den særlige rigsretsproces. Hvis der kun kunne blive tale om at lægge sædvanlige kriminalistiske og administrativt-tekniske vurderinger til grund for bedømmelsen, ville der ikke være nogen anledning til at henlægge anklage- og domsmyndighed til politiske eller politisk prægede organer. Ja men det ligger da ganske klart, at den redegørelse, den højtærede justitsminister i dag har givet os om vurderingen af straffelovens §§ 155—57, udelukkende hviler på de kriminalistiske hensyn, at den højtærede justitsminister altså ikke har taget det i betragtning, som professoren i statsforfatningsret har skrevet i sin nylig udkomne forfatningsret, nemlig det, der ligger ud over det kriminalistiske, det mere politisk betonedede, det, der har at gøre med vurderingen af forfatningslivet. Det vil jo sige, at de pågældende bestemmelser i en rigsretssag kan få en helt anden anvendelsesmåde, end tilfældet er i kriminalsager, og når det er tilfældet, når landets højeste sagkundskab har den opfattelse, mener jeg ikke, der kan være nogen grund for os til at gå ind i en debat om de rent kriminalistiske synspunkter, der er anlagt fra den højtærede justitsminister og justitsministeriets side i denne sag. Man har altså overhovedet ikke taget det forfatningsmæssige i betragtning, overhovedet ikke beskæftiget sig med dette, der blev fremhævet ved behandlingen af grundlovsforslaget for 6 år siden, det, som den højtærede

socialminister lagde vægt på: at rigsretten er en ret, en domstol, hvor repræsentanter med kendskab til det parlamentariske liv er til stede; man har ikke lagt vægt på den særlige lovgivning, som den højtærede justitsminister selv fik gennemført for 5 år siden i det høje ting, loven om rigsretten

Trods den højtærede justitsministers afvisende holdning over for vort forslag til folketingsbeslutning, håber jeg, at folkettingen vil medvirke til at gennemføre det forslag, som et mindretal her har fremsat. Vi er klar over, som det så stærkt blev fremhævet i dagbladet Aktuelt forleden dag, at de to partier, der er forslagsstillere, kun kan påregne mindretallets vilkår; det er flertallet, der bestemmer, om denne sag skal standses, eller om vi af hensyn til folketingets anseelse og kommende arbejdsmuligheder skal søge gennemført en rigsretssag, hvor ansvaret kan blive endeligt fastlagt. Vi håber imidlertid, at alle i det høje ting vil betragte det som en central opgave at opnå en afgørelse. Det kan aldrig være et spørgsmål, der henhører til periferien af det politiske liv, om vore forfatningsmæssige principper bliver overholdt eller ikke.

Statsministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke indlade mig i nogen form for polemik eller andre kommentarer til det ærede medlem hr. Ninn-Hansens indlæg, men det ærede medlem startede sin tale med at sige, at han gik ud fra, at hvad justitsministeren her fremførte som sit standpunkt, også var regeringens standpunkt. Jeg skal hertil kun sige, at regeringen har for sit vedkommende, da dommerudvalgets udtalelser forelå og rigsadvokatens erklæring var fremkommet, udtalt, at regeringen tog rigsadvokatens erklæring til efterretning. Dette er ikke ændret efter den seneste erklæring fra rigsadvokaten.

Her er til behandling et forslag om, at folketinget skal træffe beslutning om rigsret. Dette skal regeringen efter min vurdering ikke som regering tage standpunkt til, eftersom en afgørelse heraf må bero på drøftelserne her i tinget, og det vil atter sige på de enkelte folketingsmedlemmers standpunkt og ansvar. Justitsministerens redegørelse står derfor som udtryk for